

Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere

Støtte til familien

11. FEBRUAR 2006

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

Utgitt av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.
Ettertrykk forbudt
Printed in Germany

Engelsk original godkjent: 8/04
Godkjent for oversettelse: 8/04

Innhold

Ekteskap er avgjørende for Hans evige plan.	2
<i>Eldste David A. Bednar</i>	
Et høytidelig ansvar for å elske og ta vare på hverandre	8
<i>Eldste L. Tom Perry</i>	
Foreldre har en hellig plikt	13
<i>Bonnie D. Parkin</i>	
Himmelske hjem, evige familier	18
<i>President Thomas S. Monson</i>	
«Familien – En erklæring til verden»	24

Ekteskap er avgjørende for Hans evige plan

ELDSTE DAVID A. BEDNAR

i De tolv apostlers quorum

Det doktrinære ekteskapsideal

Vi har blitt sterkt rådet av Det første presidentskap til å gjøre det beste vi kan for å styrke ekteskap og hjem. Slike instruksjoner har aldri vært mer tiltrengt i verden enn i dag, for ekteskapets hellighet angripes og hjemmets betydning undergraves.

Selv om Kirken og dens programmer støtter opp om ekteskap og

familie og generelt sett lykkes med dette, skulle vi alltid huske denne grunnleggende sannhet: Intet mellomledd og ingen organisasjon kan overta hjemmets plass eller utføre dets uunnværlige funksjoner.¹ Derfor vil jeg i dag først og fremst snakke med dere som menn og kvinner, som ektemenn og hustruer og som mødre og fedre – og dernest som ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene i Kirken. Mitt oppdrag er å snakke om det evige ekteskaps rolle i vår himmelske Faders plan for lykke.

Vi vil ta for oss det doktrinære ekteskapsideal. Det er mitt håp at en gjennomgang av våre evige muligheter og en påminnelse om hvem vi er og hvorfor vi er her i dødeligheten, vil gi oss alle rettledning, trøst og forhåpning, uansett vår sivilstand eller nåværende personlige situasjon. Forskjellen mellom det doktrinære ekteskapsideal og hverdagens virkelighet kan til tider synes ganske stor, men dere gjør det gradvis bedre og vil bli mye bedre enn dere trolig er klar over.

Jeg ber dere ha følgende spørsmål i tankene mens vi drøfter prinsipper knyttet til evig ekteskap.

Spørsmål 1: *Bestreber jeg meg på å bli en bedre ektemann eller hustru, eller forbereder meg til å bli ektemann eller hustru, ved å forstå og anvende disse grunnprinsippene?*

Spørsmål 2: *Hjelper jeg som leder i prestedømmet eller en hjelpeorganisasjon dem jeg tjener, til å forstå og anvende disse grunnprinsippene og derved styrke ekteskap og hjem?*

Når vi ydmykt tenker over disse spørsmålene og vurderer forholdet i vårt eget ekteskap og våre ansvarsoppgaver i Kirken, vitner jeg om at Herrens ånd vil opplyse vårt sinn og vise oss hva vi må gjøre og forbedre (se Johannes 14:26).

Hvorfor ekteskap er nødvendig

I «Familien – En erklæring til verden» slår Det første presidentskap og De tolv apostlers råd fast «...at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid».² Denne innledende setningen i erklæringen sier oss mye om ekteskapets doktrinære betydning og understreker ekteskapets og familiens overordnede plass i Faderens plan. Rettskafne ekteskap er et bud og et avgjørende skritt i prosessen med å skape et kjærlig familieforhold som kan vedvare utover graven.

To overbevisende doktrinære

grunner hjelper oss å forstå hvorfor evig ekteskap er nødvendig for Faderens plan.

Grunn 1: Mannlige og kvinnelige ånder utfyller og fullkomngjør hverandre, og derfor er menn og kvinner ment å utvikle seg sammen mot oppbøvelse.

Ekteskapets evige natur og betydning kan bare forstås fullt ut i lys av Faderens samlede plan for sine barn. «Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har ... en guddommelig natur og et guddommelig potensial.»³ Den store planen for lykke gjør det mulig for vår himmelske Faders åndesønner og -døtre

å få et fysisk legeme, høste erfaring på jorden og utvikle seg mot fullkommenhet.

«Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordske, jordske og evige identitet og hensikt»⁴ og definerer i grove trekk hvem vi er, hvorfor vi er her på jorden og hva vi skal gjøre og bli. Ifølge guddommelige hensikter er mannlige og kvinnelige ånder forskjellige, særegne og gjensidig kompletterende.

Etter at jorden var dannet, ble Adam plassert i Edens have. Men det viktige er at Gud sa at det ikke var

«godt for mennesket å være alene» (1. Mos. 2:18, Moses 3:18), og Eva ble Adams livsledsager og

hjelper. Den unike kombinasjonen av åndelige, fysiske, mentale og følelsesmessige egenskaper hos både menn og kvinner trengtes for å iverksette planen for lykke. Alene kunne verken kvinnen eller mannen oppfylle målet med sin skapelse.

I henhold til den guddommelige plan skal menn og kvinner utvikle seg sammen mot fullkommenhet og en fylde av herlighet. På grunn av sine særegne temperament og egenskaper bringer mann og kvinne med seg unike perspektiver og erfaringer inn i ekteskapet. Mann og kvinne bidrar

forskjellig, men likeverdig, til en sam-
hørighet og enhet som ikke kan opp-
nås på annen måte. Mannen utfyller
og fullkommengjør kvinnen, og
kvinnen utfyller og fullkommengjør
mannen ved at de lærer av hverandre
og gjensidig styrker og velsigner hver-
andre. «I Herren er verken kvinnen
noe uten mannen eller mannen noe
uten kvinnen» (1. Korinterbrev 11:11,
uthevelse tilføyd).

Grunn 2: *I henhold til den gud-
dommelige plan trengs både mann
og kvinne for å bringe barn til jor-
den og skape de beste forutsetninger
for å oppdra og styrke barna.*

Befalingen som ble gitt til Adam og
Eva om å bli mange og fylle jorden,
gjelder fortsatt. «Gud har befalt at for-
meringsevnenes hellige kraft uteluk-
kende skal brukes mellom en mann og
en kvinne som er lovlig viet som ekte-
mann og hustru... Den måte hvorved
jordisk liv blir skapt, er guddommelig
forordnet.»⁵ Ekteskap mellom mann
og kvinne er derfor den godkjente
kanalen for å bringe førjordske ånder
inn i jordelivet. Fullstendig seksuell
avholdenhet før ekteskapet og full tro-
skap innenfor ekteskapet beskytter
denne hellige kanalen.

Et hjem med en kjærlig og lojal
ektemann og hustru er den beste
forutsetning for at barn kan bli opp-
dratt i kjærlighet og rettferdighet –
og for at barnas åndelige og fysiske
behov kan bli ivaretatt. På samme
måte som både menns og kvinners

unike egenskaper bidrar til å gjøre
ekteskapet komplett, er de samme
egenskaper helt nødvendige for å
oppdra, styrke og undervise barn.
«Barn har rett til
å bli født innen-
for ekteskapets

**Eldste Parley P. Pratt ga uttrykk
for velsignelsene vi får når vi
lærer om, forstår og streber etter
å anvende det doktrinære
ekteskapsideal.**

bånd og til å bli oppdratt av en far og
en mor som hedrer ekteskapsløftene
med fullstendig troskap.»⁶

Styrende prinsipper

De to doktrinære grunnene vi har
hørt om betydningen av evig ekte-
skap i Faderens plan for lykke, angir
noen styrende prinsipper for dem
som forbereder seg til å gifte seg, for
dem som allerede er gift og for vår
tjeneste i Kirken.

Prinsipp 1: *Viktigheten av evig
ekteskap kan bare forstås i lys av*

Faderens plan for lykke.

Vi omtaler og fremhever ofte ekte-
skap som samfunnets grunnleggende
enhet, som grunnlaget for en sterk
nasjon og som en vital sosiologisk og
kulturell institusjon. Men det gjengitte
evangelium hjelper oss å forstå at det
er så mye mer.

Snakker vi kanskje om ekteskap
uten å undervise i tilstrekkelig grad
om betydningen av ekteskapet i
Faderens plan? Å fremheve ekteskap
uten å knytte det til den enkle og
fundamentale lære om planen for
lykke, kan ikke gi tilstrekkelig rettled-
ning, beskyttelse eller håp i en ver-
den som blir stadig mer forvirret og
ugudelig. Vi ville alle gjøre klokt i å
huske Almas lære – at «Gud ga [men-
neskenes barn] befalinger *etter* å ha
kunngjort forløsningsplanen for
dem» (Alma 12:32, uthevelse tilføyd).

Eldste Parley P. Pratt uttrykte så
vakkert de velsignelser vi får når vi
lærer om, forstår og bestreber oss på
å la det doktrinære ekteskapsideal
komme til anvendelse:

«Det var Joseph Smith som lærte
meg å verdsette de ømme forhold
mellom far og mor, ektemann og hus-
tru, bror og søster, sønn og datter.

Det var han som lærte meg at mitt
hjertes utkårede kunne sikres meg
for tid og all evighet, og at den edle
sympati og de varme følelser som
knyttet oss så tett sammen, hadde
sitt utspring i kilden til guddommelig,
evig kjærlighet...

Jeg hadde elsket før, men jeg visste ikke hvorfor. Men nå elsket jeg – med en renhet, en intensitet av opphøyd, foreddet følelse som løftet min sjel fra de forgjengelige ting av denne ynkelige sfære og utvidet den som havet... Kort sagt, jeg kunne nå elske både med ånden og forstanden.

Og enda hadde min høyt elskede bror, Joseph Smith, på det tidspunkt ... bare så vidt løftet på en flik av sløret og gitt meg et eneste glimt av evigheten.»⁷

Kan vi som menn og kvinner, som ektemenn og hustruer og som ledere i Kirken se hvordan betydningen av evig ekteskap bare kan forstås i lys av Faderens plan for lykke? Læren i planen gir menn og kvinner håp og leder dem til å forberede seg til ekteskap, og den bekjemper frykt og overvinne den usikkerhet som gjør at mange utsetter eller unngår å gifte seg. Riktig forståelse av planen styrker også vår

beslutning om å stå fast når det gjelder å holde den evige ekteskapspakt i ære. Det vi selv lærer, det vi underviser om og bærer vitnesbyrd om i hjemmet og i Kirken, vil bli forøket mens vi grunner på og får større forståelse av denne sannhet.

Prinsipp 2: *Satan ønsker at alle menn og kvinner skal bli like ulykkelige som han selv.*

Lucifer angriper og forvrenger nådeløst de læresetninger som har størst betydning for oss individuelt, for vår familie og for verden. Hvor setter Satan inn sine mest direkte og djevlelske angrep? Satan arbeider ufremdvendt for å forvirre vår forståelse av kjønn, oppmuntre til for tidlig og uriktig bruk av formeringskraften og hindre rettskafne ekteskap – nettopp fordi ekteskap er forordnet av Gud og familien er sentral i planen for lykke. Satans angrep på evig ekteskap vil tilta i intensitet, hyppighet og utpekulerthet.

Fordi vi i dag er engasjert i en strid om ekteskapets og hjemmets bestående, merket jeg meg spesielt, da jeg sist leste Mormons bok, hvordan nephittene forberedte sine slag mot lamanittene. Jeg merket meg at Nephis folk var «klar over [fiendens] hensikt og forberedte seg derfor på å møte dem» (Alma 2:12, uthevelse tilføyd). Mens jeg leste og studerte, lærte jeg at *det å forstå en fiendes hensikt* er en forutsetning for effektiv forberedelse. Vi skulle på samme måte tenke over vår fiendes hensikt i striden i de siste dager.

Faderens plan går ut på å sørge for rettledning for hans barn, hjelpe dem å bli lykkelige og bringe dem trygt hjem til ham. Lucifers angrep på planen har til hensikt å gjøre Guds sønner og døtre forvirret og ulykkelige og stanse deres evige fremgang. Den overordnede hensikten til all løgnens far er at vi alle skal bli «ulykkelige likesom han selv er» (2. Nephi 2:27), og han arbeider for å fordreie de enkelthetene i Faderens plan som han hater mest. Satan har ikke et legeme. Han kan ikke gifte seg, og han vil ikke få noen familie. Og han strever iherdig for å bringe forvirring om de guddommelige hensiktene med kjønn, ekteskap og familie. Over hele verden ser vi tiltagende tegn på Satans effektive arbeid.

I den senere tid har djevelen forsøkt å forene og juridisk godkjenne forvirring om kjønn og ekteskap. Når vi ser utover dødeligheten og inn i

evigheten, er det lett å se at de falske alternativene Satan gjør seg til talsmann for, aldri kan føre til den helhet som er mulig gjort ved besegling av mann og kvinne, til lykken i et rettfærdig ekteskap, til gleden over etterkommere eller til velsignelsen ved evig fremgang.

Når vi kjenner fiendens hensikt, skulle vi alle være spesielt påpasselige med å søke personlig inspirasjon om hvordan vi kan beskytte og trygge vårt ekteskap – og hvordan vi kan lære og undervise i riktige prinsipper hjemme og i våre oppgaver i Kirken om den evige betydning kjønn og ekteskap har i Faderens plan.

Prinsipp 3: *De største velsignelser når det gjelder kjærlighet og lykke, oppnås gjennom det paktsforhold som evig ekteskap er.*

Herren Jesus Kristus er den sentrale i et paktsekteskap. Legg merke til hvordan Frelseren er plassert på toppen av denne trekanten, med en kvinne i det ene nedre hjørnet og en mann nederst i det andre hjørnet. Tenk nå over hva som skjer i forholdet mellom mannen og kvinnen etter hvert som de begge jevnt og trutt «kommer til Kristus» og streber etter å bli «fullkommen i ham» (Moroni 10:32). På grunn av og gjennom Forløseren vil mannen og kvinnen komme nærmere hverandre.

Etter hvert som en mann og en kvinne trekkes mot Herren (se 3. Nephi 27:14), etter hvert som de

lærer å tjene og elske hverandre, deler erfaringer i livet og sammen vokser og blir ett, og etter hvert som de blir velsignet gjennom foreningen av sin særegne natur, begynner de å forstå oppfyllelsen som vår himmelske Fader ønsker for sine barn. Den største lykke, som er det Faderens

Mann og hustru kommer stadig nærmere hverandre når de begge jevnt og trutt kommer til Kristus.

plan dreier seg om, oppnås ved å inngå og holde evige ekteskapspakter i ære.

Som menn og kvinner, som ektemenn og hustruer og som ledere i Kirken er en av våre viktigste ansvarsoppgaver å hjelpe unge menn og kvinner å lære om og forberede seg til rettfærdige ekteskap ved vårt personlige eksempel. Når unge kvinner og menn observerer at vi oppfører oss verdig, er lojale og ofrer og holder våre ekteskapspakter i ære, da vil disse unge søke å ta etter de samme prinsipper i sin kurtise og sine

ekteskapelige forhold. Når de unge ser at vi har vår evige ledsagers velvære og bekvemmelighet som høyeste prioritet, da vil de bli mindre selvpoptatte og mer i stand til å gi, til å tjene og til å skape et likeverdig og varig forhold. Når unge kvinner og menn ser at det råder gjensidig respekt, hengivenhet, tillit og kjærlighet mellom mann og hustru, vil de gå inn for å fremelske de samme egenskapene hos seg selv. Våre barn og Kirkens ungdom vil lære mest av det vi gjør og er – selv om de husker relativt lite av det vi sier.

Dessverre er det mange unge medlemmer i Kirken i vår tid som frykter for å inngå evig ekteskap og snubler i sin fremgang mot dette fordi de har sett for mange skilsmisser i verden og brutte pakter i sitt hjem og i Kirken.

Evig ekteskap er ikke bare en midlertidig juridisk kontrakt som kan brytes når som helst og av nesten en hvilken som helst grunn. I stedet er det en hellig pakt med Gud som kan være bindende i tid og all evighet. Trofasthet og troskap i ekteskapet må ikke være bare tiltalende ord i taler. De skulle være prinsipper som kommer til uttrykk i vårt eget pakts-ekteskap.

Ser du og jeg, når vi overveier betydningen av vårt eget eksempel, hvor vi trenger å forbedre oss? Inspirerer Den hellige ånd vårt sinn og bløtgjør vårt hjerte og oppmuntrer

oss til å bli bedre og gjøre det bedre? Anstrender vi oss som ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene for å styrke ekteskap og hjem?

Mann og hustru trenger tid sammen til å befestе seg og sitt hjem mot disse angrepene fra Satan. Hindrer vi utilsiktet, i vår bestrebelse på å foredle våre kall i Kirken, menn og hustruer og mødre og fedre i å oppfylle sitt hellige ansvar i hjemmet? Hender det noen ganger at vi for eksempel fastsetter unødvendige møter og aktiviteter slik at det griper forstyrrende inn i det viktige forholdet mellom mann og hustru – og deres forhold til barna?

Hvis vi oppriktig overveier disse spørsmålene, er jeg sikker på at Ånden allerede nå hjelper og vil fortsette å hjelpe enhver av oss til å lære det vi skulle gjøre hjemme og i Kirken.

De åndelige ressurser vi trenger

Vårt ansvar for å lære og forstå planens lære, støtte opp om den og være forbilder på rettskafne ekteskap, og for å undervise i riktige prinsipper hjemme og i Kirken, kan få oss til å undres om vi er kompetente for oppgaven Vi er vanlige mennesker som må utføre et høyst ekstraordinært arbeid.

For mange år siden var søster Bednar og jeg travelt opptatt med å prøve å imøtekomme de utallige og konkurrerende kravene i en ung og

En av våre viktigste ansvarsoppgaver er å hjelpe unge menn og kvinner å lære om og forberede seg til rettfærdige ekteskap ved vårt personlige eksempel.

energisk familie – i Kirken, i yrkeslivet og i offentlige tillitsverv. En kveld etter at barna hadde sovnet, snakket vi lenge om hvor effektivt vi ivaretok alle våre viktige prioriteringer. Vi innså at vi ikke ville oppnå de lovede velsignelsene i evigheten hvis vi ikke mer helhjertet hedret den pakten vi hadde inngått på jorden. Vi lovet hverandre å gjøre det bedre og bli flinkere til å være mann og hustru. Den lærepengen for så mange år siden har gjort en enorm forskjell i vårt ekteskap.

Den fine og enkle læren om planen for lykke gir oss et dyrebart evighetsperspektiv og hjelper oss å forstå betydningen av evig ekteskap. Vi har blitt velsignet med alle de åndelige ressurser vi har behov for. Vi har den doktrinære fylde om Jesus Kristus. Vi har Den hellige ånd

og åpenbaring. Vi har frelsende ordnanser, pakter og templer. Vi har prestedømme og profeter. Vi har de hellige skrifter og kraften i Guds ord. Og vi har Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Jeg vitner om at vi har blitt velsignet med alle de åndelige ressurser vi trenger for å lære om, undervise om, styrke og forsvare rettfærdig ekteskap – og at vi virkelig kan leve sammen i lykke som mann og hustru og familie i evigheten. I Jesu Kristi hellige navn, amen.

NOTER

1. Se brev fra Det første presidentskap, 11. febr. 1999; se *Liabona*, des. 1999, 1.
2. «Familien – En erklæring til verden», *Liabona*, okt. 2004, 49.
3. *Liabona*, okt. 2004, 49.
4. *Liabona*, okt. 2004, 49.
5. *Liabona*, okt. 2004, 49.
6. *Liabona*, okt. 2004, 49.
7. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1938), 297-98.

Et høytidelig ansvar for å elske og ta vare på hverandre

ELDSTE L. TOM PERRY

i De tolv apostlers quorum

Balanse i våre ansvarsoppgaver

Taleoppdraget jeg har fått, er følgende setning fra erklæringen om familien: «Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn.»¹ Jeg ønsker å ta for meg dette emnet på en helt annen måte enn dere kanskje er vant til fra andre opplæringsmøter. Jeg skal

ikke bruke mange sitater fra håndbøkene. I stedet vil jeg tale til dere fra hjerte til hjerte om deres tjeneste i vår himmelske Faders rike.

Meningen er at vi sammen skal prøve å få en bedre forståelse av hvordan vi kan balansere vårt ansvar for å elske og ta vare på våre familier med de andre spesielle kallene vår Fader i himmelen har gitt oss.

Da Kirken ble organisert 6. april 1830, fikk profeten Joseph Smith en åpenbaring som nå er nedtegnet som kapittel 21 i Lære og pakter. En del av åpenbaringen lyder som følger:

«Se, det skal føres en optegnelse blant dere, og i den skal du kalles en seer, en oversetter, en profet, en Jesu Kristi apostel, en eldste i kirken ved Gud Faderens vilje og din Herres Jesu Kristi nåde,

inspirert av Den Hellige Ånd til å legge dens grunnvoll og bygge den opp i den aller helligste tro...

Derfor skal dere, kirken, gi akt på alle de ord og befalinger som han skal gi dere etter hvert som han mottar dem og vandrer i all hellighet for meg, for hans ord skal dere motta som om de kom fra min egen munn, i all tålmodighet og tro» (L&P 21:1-2, 4-5).

Blant de første instruksjonene til den nyorganiserte Kirken var at dens medlemmer skulle følge den inspirasjon og åpenbaring som kommer fra Herren gjennom hans profet, for å kunne utføre ansvarsoppgavene som følger med oppbyggingen av hans rike. Han har lovet å lede oss på den veien vi skulle gå for å utføre dette store arbeidet.

Profetens råd

Jeg tror president Gordon B. Hinckley, vår profet i dag, ga oss nøkkelen til å balansere våre ansvarsoppgaver i et tidligere verdensomspennende opplæringsmøte for ledere 21. juni 2003. Under denne sendingen sa han:

«Det er deres privilegium å stå i skyggen av verdens Forløser, idet vi fører videre dette verket. Dere har anledning til å tale om skjønnheten i Herren Jesu Kristi forsonende blod på vegne av hans sønner og døtre. Kan det finnes noe større privilegium enn dette?

Fryd dere over deres privilegium. Men denne muligheten vil ikke vare evig. Altfor snart vil dere bare ha erindringen om det store dere nå opplever.

I alle tidsaldre i historien har Gud gitt sin guddommelige lov for å trygge og beskytte den hellige forening mellom ektemann og hustru.

Ingen av oss vil kunne utrette alt vi ønsker å gjøre. Men la oss gjøre så godt vi kan. Jeg er overbevist om at Forløseren da vil si: “Vel gjort, du gode og tro tjener” (Matteus 25:21).»²

Som dere sikkert husker, forklarte han på dette møtet vårt firedelte ansvar. Det første gjelder det emnet vi tar for oss under denne sendingen. Han uttalte:

«Først og fremst er det tvingende nødvendig at dere ikke forsømmer deres familier. Ingenting dere har er mer dyrebart. Deres hustruer og barn fortjener sine ektemenns og fedres oppmerksomhet. Når det kommer til stykket, er det dette familieforholdet vi vil ta med oss til livet på den andre siden. For å omskrive Skriftenes ord: “Hva gagner det vel en mann om

han tjener Kirken trofast, men mister sin egen familie?” (se Markus 8:36)»³.

Dette har vært et gjennomgående budskap fra våre profeter siden Kirken ble organisert. Det viktigste stedet for undervisning i evangeliet og lederskap, er i familien og i hjemmet. Hvis vi følger disse instruksjonene, vil vi gi oppdrag og planlegge programmer, aktiviteter og klasser som vil være til hjelp og støtte for våre familier.

Fastsett riktig prioritering

Hvordan vi benytter vår tid og holder våre liv i balanse, er avgjørende for hvordan vi utfører våre plikter i familien og vår tjeneste i Kirken. Vær disiplinerte og følg profetens rettleiding om hvordan dere skulle prioritere deres tid.

Din evige ledsager

Begynn med å drøfte med deres evige ledsager hvor mye tid dere trenger sammen for å styrke deres ekteskap og vise deres kjærlighet for hverandre. Det er deres førsteprioritet.

Kirken skal hjelpe enkeltpersoner og familier å komme til Kristus og oppnå evig liv. Evig liv er Guds største gave til sine barn, og det kan bare oppnås gjennom et familieforhold. Dette forholdet må begynne med foreningen av mann og hustru, noe som er hellig for Herren og som ikke må tas lett på. Ekteskapspakten er avgjørende for Herrens plan og selve grunnen til at han skapte himmelen og jorden. Gjennom alle tider har han gitt sin guddommelige lov for å verne og beskytte den hellige foreningen mellom mann og hustru.

Den viktigste undervisning barn noen gang vil få, skulle komme fra deres foreldre.

Dine barn

Vurder dernest dine barns åndelige behov. Hvor mye tid skal til for at dere kan forvise dere om at dere holder dere nær dem? Det er deres ansvar som fedre og mødre å sørge for tilstrekkelig tid til å undervise dem, for den viktigste undervisningen barn kan få, skulle komme fra deres foreldre. Vi må kjenne til det Kirken lærer våre barn, slik at vi kan være i harmoni med dette i vår undervisning av barna. For eksempel siterer heftet *Til styrke for ungdom* erklæringen om familien og gir de unge følgende rettledning om familier:

«Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter.»⁴

Heftet sier videre:

«Å tilhøre en familie er en stor velsignelse. Din familie kan gi deg fellesskap og lykke, hjelpe deg å lære riktige prinsipper i en kjærlig atmosfære og forberede deg til evig liv. Ikke alle familier er like, men de er alle viktige i vår himmelske Faders plan.

Gjør ditt for å skape et lykkelig hjem. Vær munter og glad, hjelpsom og omtensksom overfor andre. Mange av de problemer som oppstår i hjemmet, skyldes at familiemedlemmer snakker og opptrer egoistisk eller uvennlig. Vær opptatt av andre familiemedlemmers behov. Søk å være en fredsstifter fremfor å erte, slåss og krangle. Husk at familien er den aller helligste enhet i Kirken.»⁵

Forsørge din familie

Vår tredje prioritet er å forsørge våre familier. Igjen fra erklæringen om familien:

«Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie.»⁶

Vi trenger gode ferdigheter for å ha et godt lønnet arbeid. I en verden i forandring må vi holde oss oppdatert, ellers vil våre ferdigheter bli foreldet. Selv om våre kall i Kirken tar mye tid, skulle vi ikke gi fra oss muligheter til å utvikle oss og styrke vår families velferd. Dette fordrer at vi investerer tilstrekkelig med tid og oppmerksomhet i å forberede oss for fremtiden.

Dette rådet gjelder søstrene så vel som brødrene. Selv om ansvaret for å forsørge familien først og fremst er fedrenes, antyder erklæringen at «uførhet, død eller andre forhold»⁷ kan gjøre det nødvendig at dere søstre bruker og utvikler deres ferdigheter for å forsørge familien.

Tjeneste i Kirken

Nummer fire i vår prioriteringsrekkefølge er den tid vi bruker på kirkerelaterte aktiviteter. Aktive siste-dagers-hellige familier setter pris på sin tid i Kirken og foretar valg for å gjøre plass for den.

Ledere må være spesielt oppmerksomme på forskjellige familiesituasjoner når de gir kall og skaper forventninger. Familier med små barn hvor begge foreldrene har krevende kall som fører dem bort fra hjemmet, vil med stor sannsynlighet føle at Kirkens aktiviteter griper forstyrrende inn i deres familieliv. Kirkens ledere kan hjelpe dem ved å anerkjenne og bekrefte medlemmenes anstrengelser for å balansere tjeneste i Kirken med sitt ansvar for familien.

Involver familiemedlemmer

Det er mulig å øke samværet med familien samtidig som vi ivaretar våre

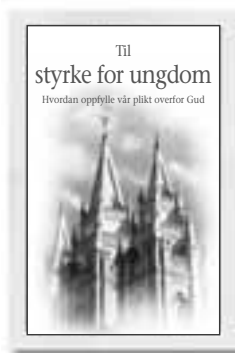
Vi kan øke samværet med familien samtidig som vi ivaretar kall i Kirken.

kall i Kirken ved at vi involverer familien i vår tjeneste, når dette lar seg gjøre. La meg gi dere ett personlig eksempel.

Min far var biskop mens jeg var barn. Han var en travel mann med en krevende advokatpraksis. I tillegg engasjerte han seg i samfunnsprosjekt og var en etterspurt taler. På toppen av det hele var han far til seks barn. Jeg var alltid takknemlig for at min far prioriterte riktig. Mor var alltid hans førsteprioritet. Det gikk tydelig frem av måten han behandlet henne på. Dernest var han levende opptatt av hvert av sine barn.

Da jeg var rundt seks år gammel, fikk jeg en rød vogn i julegave. Den var helt lik denne miniatyrmodellen. Den lille røde vognen var med på å skape et virkelig bånd mellom min far og meg. Så travelt

som han hadde det, måtte han finne måter å involvere sin familie i sine aktiviteter uten at

det gikk på bekostning av hans egen produktivitet.

Mye av hans tjeneste som biskop fant sted under den store depresjonen på 1930-tallet. Mange av menighetens medlemmer var i desperat nød. Som biskop hadde han ansvar for å skaffe tilveie det de trengte for å overleve. Dette virket som en fin aktivitet for en biskop, hans sønn og den lille røde vognen.

Jeg kunne komme hjem fra skolen og finne mel, sukker, hvete og andre varer stablet ved siden av garasjen. Jeg visste at min far og jeg ville få anledning til å være sammen den kvelden.

Da han kom hjem, var den lille røde vognen fullastet med varer som skulle til en familie. Vi to gikk og snakket sammen og utførte vårt velferdsoppgave ved å levere varene til de trengende.

Jeg ble personlig vitne til den kjærlighet og omsorg en god prestedømsleder hadde for menighetens medlemmer. Men desto viktigere var det at jeg fikk anledning til å tilbringe dyrebar tid sammen med min far.

Fokus på grunnleggende prioriteringer

Jeg vil oppfordre dere til å gjøre det vi lærte dere på det første verdensomspennende opplæringsmøtet for ledere. Vi minner om at Kirkens

enheter befinner seg på ulike utviklingsstadier, og alle enheter har forskjellige behov. Når vi planlegger våre kirkeprogrammer, må familiene tas i betraktning.

Vi ber dere igjen om ikke å belaste deres medlemmer med mer enn ett kall i Kirken i tillegg til kallet som hjemmelærer og besøkende lærerinne. Vær disiplinerte og hold fast ved de grunnleggende prioriteringene, og dere vil bli overrasket over hvordan Herrens inspirasjon vil veilede dere i deres ansvarsoppgaver som tjenere i hans rike.

Det viktigste fokuset for den gjenopprettede kirke er å legge til rette for og skape anledninger for oss til å hjelpe Herren i hans verk med å tilveiebringe mennesket uøddelighet og evig liv. Vi gjør dette hovedsakelig ved å styrke familiene. I en tid med

moralsk forfall, politisk usikkerhet, internasjonal uro og økonomisk ustabilitet, må vårt fokus på å styrke og stabilisere familiene styrkes og intensiveres. Kirkens formål er å hjelpe familier å oppnå frelse og opphøyelse i himmelens evige rike.

Heftet *Veiledning for familien*

For flere år siden ga vi ut et spesielt hefte, *Veiledning for familien*. Det var beregnet på medlemmer, spesielt nye konvertitter eller medlemmer med liten erfaring i Kirken. Vi oppfordrer dere til å bruke den. Den begynner med følgende uttalelse:

«Familien er den grunnleggende enhet i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og den viktigste samfunnsenhet i tid og evighet. Gud har opprettet familier for å gi sine barn

lykke, gi dem anledning til å lære riktige prinsipper i en kjærlig atmosfære og forberede

dem til evig liv.

Hjemmet er det beste stedet å undervise, lære og anvende evangeliets prinsipper.»⁸

Vi oppfordrer dere igjen til å benytte dere av dette heftets nyttige læresetninger.

Frelserens eksempel

Vår Herre og Frelser betjente selv folket, oppløftet de undertrykte, ga de motløse håp og lette etter dem som var kommet bort. I ord og handling viste han folket at han elsket og forsto og verdsatte dem. Han så den enkeltes guddommelige natur og evige verdi. Selv når han kalte folk til omvendelse, fordømte han synden og ikke synderen.

I likhet med vår Frelser skulle vi som ledere i Kirken være glad i dem vi tjener, og vise omsorg og omtanke for hver enkelt av dem. Jeg ber om at Herren må velsigne oss i det hellige ansvar han har gitt oss, i Jesu Kristi navn, amen.

NOTER

1. «Familien – En erklæring til verden», *Lys over Norge*, okt. 1998, s. 24.
2. «Fryd dere over privilegiet det er å tjene», *Globalt lederskapsopplæringsmøte* 21. juni 2003, s. 23.
3. *Globalt lederskapsopplæringsmøte* 21. juni 2003, s. 22.
4. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
5. *Til styrke for ungdom* (hefte 2001), s. 10.
6. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
7. *Liabona*, okt. 2004, s. 49.
8. *Veiledning for familien* (2001), s. 1.

Veiledning for familien (31180 170) kan bestilles fra distribusjonssenteret og servicesentre.

Foreldre har en hellig plikt

BONNIE D. PARKIN

Hjelpeforeningens generalpresident

Ansvar for familien

Hvis jeg kunne gjøre én ting for Kirkens foreldre og ledere, ville det vært å få dem til å føle Herrens kjærlighet hver dag når de tar seg av vår himmelske Faders barn. Det er kanskje ikke noe jeg sier som rører ved deres hjerte – men noe Ånden hvisker til dere. Følg disse gode tilskyndelsene.

Jeg husker tydelig da erklæringen om familien ble gitt: 23. september 1995. Jeg satt i tabernaklet på Hjelpeforeningens fellesmøte. President Hinckley var siste taler. Han presenterte «Familien – En erklæring

til verden». Stillheten rådet i forsamlingen, men også en følelse av begeistring. Forsamlingen tenkte: «Ja, vi trenger hjelp med våre familier!»

Jeg husker at jeg følte det var så riktig. Tårene rant nedover kinnene mine. Da jeg kikket på søstrene rundt meg, virket det som om de følte noe av det samme. Det var så mye i erklæringen at jeg nesten ikke kunne vente til jeg fikk et eksemplar og kunne studere den. Erklæringen bekrefter kvinners verdighet. Og det var spesielt at den først ble gitt til Kirkens kvinner på Hjelpeforeningens fellesmøte – jeg vet at president Hinckley verdsetter kvinner.

Vi er alle her som ledere i Kirken. Vi har det travelt. Men jeg må minne meg selv på – i likhet med dere – at vi først og fremst har ansvar for vår egen familie. Husk at de er en av de få velsignelsene vi får ta med oss inn i evigheten!¹ Newel K. Whitney var biskop i Kirkens første tid i Kirtland. I likhet med dere som er biskoper i dag, må han ha hatt det ganske travelt med å gjøre mange gode ting. Men han ble refset av Herren og befalt å «sette *sin* familie i orden» (L&P 93:50, uthevelse

tilføyd). Søstre og brødre, denne rettleidingen gjelder oss alle.

Mange av dere er foreldre eller besteforeldre, eller vil bli det en dag. Men gift eller ei, vi tilhører alle familier. Tenk på deres egen familie et øyeblikk. Hva liker dere ved dem? Én ting jeg liker ved min, er at jeg fryder meg over at mine fire sønner liker å være sammen.

Hva lærer erklæringen oss om familien? Jeg vil rette oppmerksomheten mot ett avsnitt: «Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere.»²

Jeg elsker ordene «etter forordning». Barneoppdragelse er en del av vår himmelske Faders guddommelige forordning for hans barn. Som foreldre har vi et guddommelig ansvar for å forsørge, beskytte og ha omsorg for våre familier.

Hvordan kan disse retningslinjene – å *forsørge, beskytte og ha omsorg for* hjelpe oss å oppdra rettskafne barn?

Forsørge

Erklæringen sier at foreldre skal sørge for «livets nødvendigheter». Men hva er disse nødvendighetene? Ja, det er tak over hodet og mat på bordet. Men på grunn av evangeliets

enkelt, men jeg vitner for dere om at det gir effektiv beskyttelse.

Erklæringen lærer oss at foreldre har en hellig plikt til å beskytte sine

gjør oss også til gode forsørgere.

Som foreldre bør dere sammen planlegge å følge et budsjett. Lær barna forskjellen på ønsker og behov. Legg ikke urimelige økonomiske byrder på din ektefelle. Da president Hinckley rådet oss til å kvitte oss med gjeld, satte en far jeg kjenner, seg ned med sine gifte barn og spurte dem om deres økonomi. Han ble overrasket over å få vite at to av dem hadde stor gjeld. Han spurte dem så om han kunne hjelpe dem å sette opp en plan.

Utdannelse og opplæring gjør foreldre i stand til å forsørge. Oppfordre deres barn til å skaffe seg all den utdanning de kan. I noen land kan ikke de unge kvalifisere seg for lån fra Det vedvarende utdanningsfond fordi de ikke har tatt videregående skole. I dagens samfunn er det så viktig at foreldre fortsetter å lære.

Beskytte

Den andre retningslinjen jeg vil snakke om, er å *beskytte*. Beskytte mot hva? Mot skade – både fysisk og åndelig. Vi beskytter når vi lærer våre barn at de har guddommelig verdi, når vi går i kirken som familie, når vi holder familiens hjemmeaften, når vi holder familiebønn, når vi studerer Skriftene sammen. Alt dette er ganske

plan vet vi at det er mer enn det. Blant annet er det ferdigheter – de tingene som utvikler karakteren. La oss se på noen av dem.

Vi sørger for våre barn ved å lære dem å arbeide. La meg fortelle dere om mitt barnebarn Jacob. Han ville ikke gå på skolen. Hans mor hadde prøvd så mange ting. Til slutt satte hun seg ned med ham og sa: «Pappas oppgave er å gå på jobb og tjene penger. Min oppgave er å være hjemme og ta meg av deg og brødrene dine og søsteren din. Din oppgave, Jacob, er å gå på skolen.» Da Jacob skjønnte prinsippet, godtok han det og gikk på skolen.

Vi lærer også våre barn å arbeide ved å forvente at de utfører plikter og arbeider utenfor hjemmet, når det er mulig. Vi hjelper våre barn til å kunne forsørge seg selv ved å lære dem verdien av arbeid. Begynn tidlig! Min mann sier at den største gaven hans far ga ham var selvstendighet – fordi han lærte ham å arbeide.

God forvaltning av vår økonomi

barn. Mishandling kan være psykisk, som å snakke nedlatende til sin ektefelle eller et barn, behandle dem som verdiløse og holde tilbake kjærlighet og ømhet. Fedre beskytter ikke sine familier når de banker opp eller slår sin hustru eller sine barn. En vestafrikansk søster sa at før han sluttet seg til Kirken, hadde faren slått hennes mor og barna. «Nå,» sa hun, «behandler han oss med respekt og kjærlighet fordi han forstår at vi er Guds barn.»

Foreldre beskytter sine barn ved å vite hva slags venner de velger. En tenåringsjente ble sint da faren spurte henne ut om kveldens aktiviteter. Faren forklarte at erklæringen sa at han skulle beskytte sin familie, at han var glad i sin datter og at det var derfor han ville forvise seg om at hun var trygg.

Vi må også beskytte våre barn mot medias påvirkning. Vit hva deres barn ser på TV, på kino og hjemme hos sine venner. Hvis dere har en datamaskin, så forviss dere om at den er et hjelpemiddel for det som er «dydig, skjønt, prisverdig og godt» (13. trosartikkel).

Vi blir beskyttet ved å følge den levende profet. Hvordan har dere blitt beskyttet som familie ved å følge president Hinckleys råd om å lese Mormons bok? Jeg fikk nylig et brev

fra en søster i England. Hun skrev:

«Min familie har strevd det siste året med en far som har valgt å ikke gå i kirken lenger. Han har vært aktiv hele livet og har vært medlem av flere biskopsråd. Mitt hjerte har ropt til Herren om hva jeg kan gjøre for ikke å føle uvilje og bitterhet. Jeg holder familiens hjemmeaften og bønn sammen med barna. Mens jeg var i templet, ble jeg, på grunn av oppfordringen om å lese Mormons bok, tilskyndet til ikke bare å lese i Skriftene sammen med barna, men å ta med barna og Skriftene til min mann, hvor han enn måtte være i huset. Så hver kveld klokken ni går vi sammen for å finne ham. Han leser sammen med oss – ikke til å begynne med, men nå gjør han det. Han kommer på Kirkens møter, deltar på familiens hjemmeaften og leder samtaler om

evangeliet. Mine barn var Herrens føtter og bar den forløsende kjærlighets budskap til min mann. Dette har vært til stor velsignelse for min familie.»

Ha omsorg

Den tredje og siste retningslinjen er å *ha omsorg for* familien. Hva vil det si å ha omsorg? Hvordan føles det? Hvordan høres det ut? Å ha omsorg beskrives i dette skriftstedet: «Ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ved vennlighet» (L&p 121:41-42). La meg gi dere noen få eksempler.

Jeg tror at det å vise omsorg er å irettesette med kjærlighet. En ung mor stopper sitt barn når han er ulydig. Hun

holder hendene rundt ansiktet hans, ser ham i øynene og sier: «Hør på meg.» Vi må lære våre barn å ta kloke valg, men vi kan ikke fjerne konsekvensene av deres handlinger. Husk at grunnlaget for vår himmelske Faders plan er handlefrihet.

Hvordan føles det å vise omsorg? Mye av undervisningen og oppbyggingen av forhold i familien foregår i korte øyeblikk i hverdagen som ikke er planlagt. Middagsbordet er et

sted å ha kontakt med hverandre, fortelle om dagens aktiviteter, lytte til og oppmuntre hverandre og til og med le sammen. Jeg vet at latter gjør byrden lettere.

Kjære mødre og fedre,

ha et regelmessig måltid sammen med dem dere er glad i.

Er foreldrensansvaret over når alle barna er voksne og bor for seg selv? Nei, avtalen er at man aldri blir ferdig. Vår strålende oppgave er å skape

evige familier. Mens min mann og jeg var på misjon i England, kom en av våre sønner og familien hans på besøk. Jeg husker at han sa: «Vi kom fordi vi trengte omsorg.» En gang foreldre, alltid foreldre. Er ikke det herlig? Da jeg hadde lest ut Mormons bok i desember, slo det meg at selv Mormon formante sin voksne sønn Moroni: «Min sønn, vær trofast i Kristus ... måtte Kristus løfte deg opp ... og hans barmhjertighet og langmodighet og håpet om hans herlighet og om evig liv for evig hvile i ditt sinn» (Moroni 9:25).

Hvordan høres det å vise omsorg ut? Noen ganger er det vanskelig å få noe annet enn enstavelsesord fra en tenåring. Her er et spørsmål som kan være utrolig nyttig når det gjelder å forandre på det: «Hva er din største utfordring, eller hva sliter du mest med akkurat nå?» Dette spørsmålet åpner døren for at ungdom vil fortelle. Når de gjør det, så bare lytt! Ikke døm eller kom med råd eller noen ting. Bare lytt. Dere vil bli forbauset over den kontakt og de bånd dette vil skape. Biskoper og rådgivere, det samme spørsmålet kan også være effektivt når dere intervjuer ungdommene i menigheten.

Å vise omsorg høres ut som familie-bønn. Et av mine sterke minner om min far er at jeg knelte ned sammen med mine brødre og min søster ved mine foreldres seng i deres lille rom, og hørte min far bønnfalle sin himmelske Fader om å velsigne vår mor som var på sykehus. Da jeg hørte

min far utøse sitt hjerte, hjalp det meg å vite at det finnes en Gud i himmelen som lytter. Be for deres barn og deres skolearbeid og om at de må bli beskyttet gjennom dagen. Våre barn får vite om vår kjærlighet og våre forventninger når de hører at vi ber for dem.

Styrke familier

Hvordan kan dere som ledere styrke og støtte familiene til dem dere tjener? Dere kan bruke disse samme retningslinjene – forsørge, beskytte og ha omsorg – til å styrke familiene i menigheten.

Ledere støtter foreldre ved å respektere dem, ikke ved å tre frem og overta et barn. Dere kan være veiledere og dele felles interesser, men bøy dere for hvordan foreldrene vil at ting skal gjøres. En mor fortalte: «Det har ofte virket for meg som om de siste mine tenåringssønner ville høre på, var min mann og meg. Til tider har mine sønner, etter press fra jevnaldrende, skrudd ned volumet på foreldrene. Jeg er takknemlig for kloke ledere i Kirken som har gitt våre sønner rettledning. De overtok aldri vår rolle som foreldre. De lyttet, men støttet *vår* rettledning og ledet dem tilbake til oss.»

Som familier har vi alle behov. Så bare noen få dyptfølte ord om alenemødre. La meg fortelle historien om en mor til fem hvis mann ble sendt utenlands. Hun forteller:

«Da min mann reiste tidlig i februar, hadde vi tre driftssikre biler.

Men innen november hadde alle tre bilene gått i stykker, og to av dem klarte vi ikke å reparere. Samtidig lot min sytten år gamle sønn meg vite at han ikke hadde tenkt å reise på misjon fordi han ikke var sikker på om evangeliet var sant. Hvis jeg noen gang i mitt liv hadde trengt prestedømmets velsignelser, så var det da. Jeg husker ikke alle detaljene om når og hvor, men jeg husker tydelig at jeg fikk mer enn én velsignelse fra omtenksomme prestedømsbærere i denne perioden. Jeg visste alltid at jeg kunne kontakte mine hjemmelærere og at de ville stille opp. Ingen av dem kunne reparere bilen min, men de kunne gi meg sårt tiltrengte prestedømsvelsignelser, og de fant en som kunne reparere bilen.»

Trofaste hjemmelærere var til hjelp for denne familien, og de kan være til hjelp for alle familier med enslige foreldre om de lærer dem å kjenne, vinner deres tillit og gir prestedømsvelsignelser. Biskoper, høyprestenes gruppeledere, eldstenes quorumsprezidenter – disse mødre trenger prestedømmets velsignelser i sitt hjem, og det samme gjør våre bemerkelsesverdige enslige søstre.

President Hinckley advarte mot «verdens besmittelse» for ti år siden da erklæringen ble utstedt. Denne profetiske erklæringen bekrefter Herrens «normer, lære og praksis som gjelder familieenheten».³ Til sammenligning prøver verden å diktere kvinnens og moderskapet rolle. Kvinner i dag får høre at de trenger

Ledere støtter foreldre ved å respektere dem, ikke ved å tre frem og overta et barn.

en blomstrende karriere, organisasjoner å tilhøre og, hvis ressursene strekker til, barn. Den hedrede morsrollen går stadig mer av moten. La meg gjøre det klart: Vi må aldri la verden få sette på spill det vi vet er gitt oss ved guddommelig forordning.

Søstre, la meg tale direkte til dere en liten stund. Som medlemmer av Hjelpeforeningen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er det vår velsignelse og vårt ansvar å vise omsorg for og oppholde familieenheten. Alle tilhører en familie, og alle familier trenger å bli styrket og beskyttet.

Min største hjelp til å bli husmor kom først fra min egen mor og bestemor, og dernest fra søstrene i Hjelpeforeningen i de forskjellige menighetene vi har tilhørt. Jeg lærte ferdigheter og så eksempler på gleden som kommer av å skape et hjem hvor andre ønsker å være. I januar 2006 fikk vi nye retningslinjer for møter og aktiviteter for hjem, familie og personlig berikelse. De gir større fleksibilitet så alle søstre skal kunne

delta i Hjelpeforeningen. Ledere i Hjelpeforeningen, sørg for at alle møter og aktiviteter dere planlegger vil styrke hjemmene til alle søstrene.

Besøkende lærerinner er en annen hjelp til å støtte familien. Jeg håper dere alle har anledning til å være besøkende lærerinner. Besøkende lærerinner styrker ikke bare en søster åndelig, men har også en unik anledning til å vise omsorg og vurdere behov. Ledere i Hjelpeforeningen, vær aktive i deres møter i velferdskomiteen og rapporter om åndelige og timelige behov som er avdekket av deres besøkende lærerinner.

Kristi rene kjærlighet

De av dere som er gift, kan tenke tilbake. Hva var det som gjorde at dere ble forelsket i ektefellen? Ved å huske dette kan det bli lettere å tilgi. Gi uttrykk for deres kjærlighet for hverandre. En hustru kan øve positiv innflytelse på sin mann ved å bygge opp hans selvtillit. En mann kan gjøre selv den mørkeste dag lysere med tre

enkle ord: «Jeg elsker deg.» En av de største gavene foreldre kan gi sine barn, er å vise dem at de elsker hverandre.

Vår rolle som foreldre når det gjelder å oppdra rettskafne barn, er å forsørge, beskytte og vise omsorg, og vi gjør det som likeverdige partnere. Vi gjør det samme som ledere. Det krever hardt arbeid å være leder. Det krever hardt arbeid å være foreldre. Vi blir motløse, men vi går videre. Jeg tror vi kan lære så mye om Kristi rene kjærlighet i våre familier og gjennom tjeneste i Kirken.

Som foreldre og ledere må vi gi våre barn den kjærlighet vår himmelske Fader gir oss. I Moroni 8:17 leser vi: «Jeg er fylt av kjærlighet, som er en evig kjærlighet.» Legg så til Herrens ord: «Ikke dere kjærlighetens bånd lik en kappe som er fullkommenhetens og fredens bånd» (L&p 88:125). Jeg oppfordrer dere, i alt dere foretar dere, til å ta på dere kjærlighetens kappe og omslutte deres familie med Kristi rene kjærlighet.

Som familier og som ledere, måtte Herren velsigne dere så dere kan omslutte dem dere er glad i med kjærlighetens kappe, så vi alle kan vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet og leve sammen med ham i all evighet. I Jesu Kristi navn, amen.

NOTER

1. Se Gordon B. Hinckley, «Fryd dere over privilegiet det er å tjene», *Globalt lederskapsopplæringsmøte*, 21. juni 2003, s. 22.
2. «Familien – En erklæring til verden», *Lys over Norge*, okt. 2004, s. 49.
3. «Stå sterke mot verdens falskhet», *Lys over Norge*, jan. 1996, s. 100-101.

Himmelske hjem, evige familier

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Bygg et evig hjem

Det er med ydmykhet jeg representerer Det første presidentskap som siste taler på dette møtet. Vi har blitt inspirert og oppbygget av eldste Bednars, eldste Perrys og søster Parkins taler. Vi har konsentrert oss om hjem og familie og har blitt minnet om at «hjemmet er grunnleggende for en rettferdig livsførsel, og intet annet kan erstatte det eller ivareta dets helt nødvendige funksjon».¹

Et hjem er mer enn et hus bygget av tømmer, mursten eller sten. Et hjem er bygget av kjærlighet, offer og respekt. Vi er ansvarlige for de hjemmene vi bygger. Vi må bygge klokt, for evigheten er ingen kort reise. Det vil være vindstille og vind, sol og skygge, glede og sorg. Men hvis vi virkelig prøver, kan hjemmet vårt være en bit av himmelen her på jorden. De tankene vi tenker, de gjerningene vi gjør, det livet vi lever, påvirker ikke bare vår fremgang på vår jordiske reise, men staker også ut kursen til våre evige mål.

Noen siste-dagers-hellige familier består av mor, far og barn som alle bor hjemme, mens andre med vemod har sett ett, så ett til og så enda ett familiemedlem reise ut. Noen gang utgjør bare én person en familie. Uansett sammensetning fortsetter familien, for familien kan være evig.

Vi kan lære av mesterarkitekten, ja, Herren. Han har lært oss hvordan vi må bygge. Han erklærte: «Ikke noe hjem som ligger i strid med seg selv, vil bli stående» (Matteus 12:25). Senere advarte han: «Se, mitt hus er

et ordens hus ... og ikke et forvirringens hus» (L&p 132:8).

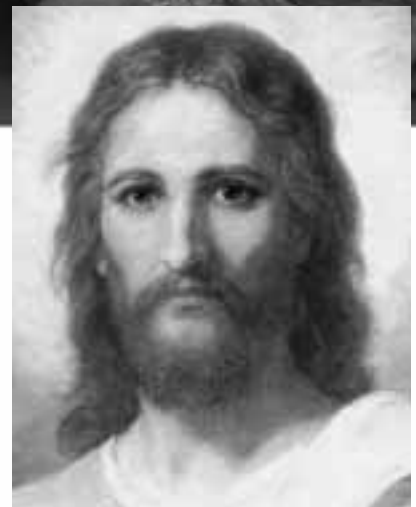
I en åpenbaring gitt gjennom profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, 27. desember 1832, ga Mesteren følgende råd: «Organiser dere, forbered alt som er nødvendig, og bygg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighetens hus, et ordens hus, et Guds hus» (L&p 88:119, se også 109:8).

Hvor kan noen av oss finne et mer passende mønster som vi kan bygge fornuftig og riktig etter? Et slikt hus ville være etter byggeforskriftene som skisseres i Matteus, ja, et hus som er «bygget på fjell» (Matteus 7:24, 25; se også Lukas 6:48, 3. Nephi 14:24, 25), et hus som kan motstå motgangens regn, motstandens flom og tvilens vinder, som finnes overalt i vår foranderlige og utfordrende verden.

Enkelte vil kanskje spørre: «Men den åpenbaringen skulle gi veiledning for å bygge et tempel. Er den aktuell i dag?»

Jeg vil svare: «Erklærte ikke apostelen Paulus: “Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?”» (1. Korinterbrev 3:16).

La Herren være hovedentreprenør for vårt byggeprosjekt. Da kan hver enkelt av oss være underentreprenør med ansvar for en viktig del av hele prosjektet. Dermed blir vi alle med på byggingen. I tillegg til å bygge våre

Mesteren ga følgende råd: «Organiser dere, forbered alt som er nødvendig, og bygg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus.»

egne hjem har vi også ansvar for å hjelpe til med oppbyggingen av Guds rike her på jorden ved å virke trofast og effektivt i våre kall i Kirken. La meg gi dere retningslinjer fra Gud, lærdom fra livet og punkter å grunne på som hjelp når vi skal bygge.

Knæl ned og be

«Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand! Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette» (Ordspr. 3:5-6). Slik talte den vise Salomo, Davids sønn, Israels konge.

På dette, det amerikanske kontinent forkynte Jakob, Nephis bror følgende: «Se hen til Gud med standhaftighet og be til ham med stor tro» (Jakobs bok 3:1).

Dette guddommelig inspirerte rådet kommer til oss i dag som krysstallklart vann til en uttørket jord. Vi lever i en urolig tid.

Bare for noen korte generasjoner siden kunne man ikke ha forestilt seg den verden vi nå lever i og de problemene den byr på. Vi er omgitt av umoral, pornografi, vold, narkotika og en rekke andre onder som

hjem søker dagens samfunn. Vår utfordring, ja, vårt ansvar, er ikke bare å holde oss «ubesmittet av verden» (Jakobs brev 1:27), men også å veilede våre barn og andre vi har ansvar for, trygt over syndens stormfulle hav som omgir oss alle, så vi en dag kan vende tilbake for å bo hos vår himmelske Fader.

Skal våre familier få den opplæring de trenger, fordrer det vår tilstedeværelse, vår tid, våre beste anstrengelser. For å være effektive i vår opplæring må vi være stødige i vårt eksempel overfor våre familiemedlemmer, og vi må kunne sette av tid til hver enkelt av dem på tomannshånd, så vel som tid til råd og veiledning.

Vi blir ofte overveldet av oppgaven som ligger foran oss. Men hjelpen er ikke langt unna. Han som kjenner hvert av sine barn, vil besvare våre inderlige bønner når vi søker hjelp til å veilede dem. Slike bønner vil løse flere problemer, lindre mer lidelse, forebygge flere overtredelser og føre til større fred og tilfredshet i menneskesjelen enn noe annet.

I tillegg til at vi trenger denne veiledningen for våre egne familier, er vi kalt til stillinger hvor vi har ansvar for andre. Som biskop eller rådgiver, som leder i et prestedømsquorum eller en hjelpeorganisasjon har dere anledning til å ha en positiv innflytelse på andre. Noen kommer kanskje fra familier hvor ikke alle er medlemmer eller som er mindre aktive. Noen har kanskje vendt seg bort fra sine foreldre og ignorerer deres anmodninger og deres råd. Kanskje kan vi være Herrens redskap til å påvirke noen som befinner seg i en slik situasjon. Men uten vår himmelske Faders veiledning er det umulig for oss å gjøre alt vi er kalt til å gjøre. Denne hjelpen kommer gjennom bønn.

En fremtredende amerikansk dommer ble spurt hva vi, som borgere av verdens land, kunne gjøre for å redusere kriminalitet og ulydighet mot loven, og for å skape fred og tilfredshet i oss selv og våre nasjoner. Han svarte ettertenksomt:

«Jeg vil foreslå at vi vender tilbake til den gamle praksisen med familiebønn.»

Er ikke vi som et folk takknemlige for at familiebønn ikke er en gammel-dags praksis hos oss? Det ligger virkelig mening bak det ofte siterte ordtaket: «En familie som ber sammen, holder sammen.»

Herren selv påla oss å holde familiebønn da han sa: «Be til Faderen i deres familier, alltid i mitt navn, så deres hustru og deres barn kan bli velsignet» (3. Nephi 18:21).

Som foreldre, som lærere og som ledere i en hvilken som helst stilling har vi ikke råd til å våge oss ut på denne potensielt farefulle ferden gjennom jordelivet uten hjelp fra himmelen til å veilede dem vi har ansvar for.

Når vi oppsender våre familiebønner og våre personlige bønner til Gud, så la oss gjøre det i tro på og med tillit til ham. Knel ned og be.

Gå i gang med å tjene

Vi vender oss til Herrens liv for å finne vårt eksempel. Jesu liv blant menneskene utstråler godhet som en lyskaster. Han ga styrke til invalides lemmer, syn til blindes øyne, hørsel til døves ører og liv til døde legemer.

Hans lignelser forkynner kraft. Med den barmhjertige samaritan lærte han oss: «Elsk din neste» (se Lukas 10:30-35). Ved sin godhet mot

kvinnen som ble grepet i hor, lærte han oss barmhjertighet og forståelse (se Johannes 8:3-11). I sin lignelse om talentene lærte han oss å forbedre oss og strebe etter fullkommenhet (se Matteus 25:14-30). Han visste hvordan han kunne forberede oss til vår byggerolle i den evige familien.

Hver av oss – enten vi er en leder i prestedømmet eller en funksjonær i en hjelpeorganisasjon – har ansvar for vårt hellige kall. Vi er beskikket til det arbeidet vi er kalt til. I Lære og pakter 107:99 sa Herren: «Derfor, la enhver lære sin plikt og med all flid virke i det embede han er kalt til.» Når vi bidrar til å velsigne og styrke dem vi har ansvar for gjennom våre kall i Kirken, vil vi faktisk velsigne og styrke deres familier. Derfor har den tjenesten vi utfører i våre familier og i våre kall i Kirken, evige konsekvenser.

Da jeg for mange år siden var biskop i en stor og mangfoldig menighet med over tusen medlemmer i sentrum av Salt Lake City, møtte jeg mange utfordringer.

En søndag ettermiddag fikk jeg en telefon fra eieren av en butikk som lå innenfor menighetens grenser. Han sa at en ung gutt hadde kommet innom tidligere på dagen og kjøpt en is i snackbaren. Han hadde betalt med penger som lå i en konvolutt, men da han gikk, glemte han konvolutten. Da eieren så nærmere på den, oppdaget han at det var en fasteofferkonvolutt

med navn og telefonnummer til vår menighet. Da han beskrev gutten som hadde vært i butikken hans, gjenkjente jeg ham umiddelbart – en ung diakon fra en mindre aktiv familie i menigheten.

Min første reaksjon var sjokk og skuffelse over at en av våre diakoner kunne ta fasteoffermidler som var ment for de trengende, og gå i en butikk på en søndag og kjøpe seg godteri. Jeg bestemte meg for å besøke gutten samme ettermiddag for å lære ham om Kirkens hellige midler og hans plikt som diakon til å samle inn og beskytte disse midlene.

På veien dit holdt jeg en stille bønn om veiledning om hva jeg skulle si for å håndtere situasjonen best mulig. Da jeg kom frem, banket jeg på døren. Den ble åpnet av guttens mor, og jeg ble invitert inn i stuen. Selv om rommet knapt nok var opplyst, kunne jeg se hvor lite og nedslitt det var. De få møblene som fantes, var tynnslitte. Moren selv så også utslitt ut.

Min forargelse over hennes sønns handlinger den morgenen forsvant da jeg innså at denne familien virkelig trengte hjelp. Jeg følte meg tilskyndet til å spørre moren om det fantes mat i huset. Med tårer i øynene innrømmet hun at det var tomt. Hun fortalte at hennes mann

hadde vært arbeidsledig en god stund, og at de desperat trengte ikke bare mat, men også penger til å betale husleien for å unngå å bli kastet ut av det lille huset.

Den tjenesten vi utfører i våre familier og i våre kall i Kirken, kan ha evige konsekvenser.

Jeg nevnte aldri fasteofferbidragene, for jeg innså at gutten mest sannsynlig hadde vært forferdelig sulten da han gikk inn i butikken. I stedet ordnet jeg straks med hjelp til familien, så de kunne ha mat å spise og tak over hodet. I tillegg klarte vi med hjelp av prestedømsledere i menigheten å ordne med arbeid til mannen slik at han kunne forsørge familien sin i fremtiden.

Som ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene har vi krav på Herrens hjelp til å foredle våre kall og utføre våre ansvarsoppgaver. Søk hans hjelp, og når inspirasjonen kommer, følg denne inspirasjonen om hvor dere skal gå, hvem dere skal kontakte,

hva dere skal si og hvordan dere skal si det. Vi kan tenke til vi blir blå, men først når vi handler, kan vi velsigne andre.

Måtte vi være sanne hyrder for dem vi har ansvar for. John Milton skrev i sitt dikt «Lycidas»: «De sultne får ser opp og blir ikke røktet» (linje 125). Herren selv sa til profeten Esekiel: «Ve Israels hyrder, ... hjorden røkter dere ikke» (Esekiel 34:2-3).

Det er vårt ansvar å ta oss av hjorden, for de dyrebare fårene, disse sarte lammene, finnes overalt – i våre egne familier og i våre utvidede familier, og de venter på oss i våre kall i Kirken. Jesus er vårt forbilde. Han sa: «Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine» (Johannes 10:14). Vi har ansvar som hyrder. Måtte vi alle gå i gang med å tjene.

Gjør noe for å redde andre

På reisen langs livets vei skjer det ulykker. Noen styrer bort fra veiskiltene som peker mot evig liv, bare for å oppdage at omkjøringen de valgte, fører inn i en blindvei. Likegyldighet, skjødesløshet, egoisme og synd påfører menneskene store lidelser. Det finnes folk som av uforklarlige grunner følger en annen trommeslager, for senere å oppdage at de har fulgt rottefangeren av sorg og lidelse.

På grunn av de mange som hadde kommet bort fra Kristi hjord,

utstedte Det første presidentskap i 1995 en spesiell uttalelse som de kalte «En innbydelse til å vende tilbake». I budskapet finner vi denne appellen:

«Til dere som av en eller annen grunn befinner dere utenfor Kirkens fellesskap, sier vi: Kom tilbake. Vi oppfordrer dere til å komme tilbake og ta del i den lykken som en gang

var deres. Dere vil møte mange med utrakte armer for å ønske dere velkommen, hjelpe dere og gi dere trøst.

Kirken trenger deres styrke, kjærlighet, lojalitet og hengivenhet. Veien tilbake til velsignelsene ved fullt medlemskap i Kirken står fast, og vi er klar til å ta imot alle som ønsker å gjøre det.»

Kanskje kan en scene som ofte gjentar seg, få din anledning til å gjøre noe for å redde en annen til å

komme nærmere. La oss se på en familie med en gutt som het Jack. I hele Jacks oppvekst hadde han og hans far hatt mange alvorlige krangler. En dag da han var 17, hadde de en spesielt opphetet en. Jack sa til sin far: «Nå er begeret fullt. Jeg drar hjemmefra, og jeg kommer aldri tilbake!» Han gikk på rommet og pakket en bag. Hans mor tryglet ham om å bli, men han var for sint til å høre på henne. Han forlot henne gråtende i døren.

Da han var på vei over gårdsplassen og skulle gå ut av porten, hørte han faren rope: «Jack, jeg vet at jeg har en stor del av skylden for at du drar din vei, og jeg er virkelig lei for det. Jeg vil du skal vite at hvis du noen gang skulle få lyst til å komme tilbake, vil du alltid være velkommen. Og jeg skal prøve å være en bedre far for deg. Jeg vil du skal vite at jeg er glad i deg, og det kommer jeg alltid til å være.»

Jack svarte ikke, men gikk til busstasjonen og kjøpte billett til et sted langt unna. Mens han satt på bussen og la mil etter mil bak seg, begynte han å tenke på farens ord. Han begynte å forstå hvor stort mot, hvor stor kjærlighet det krevde av faren å si det han sa. Han hadde bedt om unnskyldning. Han hadde invitert ham hjem igjen og latt ordene «jeg er glad i deg» ringe i sommerluften.

Jack visste at neste trekk var hans.

Måtte vi være sanne hyrder for dem vi har ansvar for.

Han forsto at den eneste muligheten til å få fred med seg selv, var å vise faren den samme modenhet, godhet og kjærlighet som faren hadde vist ham. Jack gikk av bussen. Han kjøpte returbillett og dro hjem igjen.

Han kom frem like over midnatt, gikk inn i huset og tente lyset. Der satt hans far i gyngestolen med bøyd hode. Da han så opp og fikk øye på Jack, reiste han seg fra stolen, og de sprang i armene på hverandre. Jack sa senere: «De siste årene jeg bodde hjemme, er blant de lykkeligste i mitt liv.»

Her har vi en far som ved å undertrykke sterke følelser og stolthet berget sin sønn før han ble en av de mange i «den tapte bataljon» som er resultatet av splittede familier og oppløste hjem. Kjærligheten var det samlende bånd, den helbredende balsam,

den vi så ofte føler, men så sjelden gir uttrykk for.

Fra Sinai-fjellet tordner det i våre ører: «Hedre din far og din mor» (2. Mosebok 20:12). Og senere, fra den samme Gud, får vi påbudet: «Dere skal leve sammen i kjærlighet» (L&p 42:45).

Følg Herrens mønster

Knel ned og be. Gå i gang med å tjene. Gjør noe for å redde andre. Alt dette er en viktig del av Guds mønster for å gjøre et hus til et hjem og et hjem til en himmel.

Balanse er avgjørende for oss i våre hellige og høytidelige ansvarsoppgaver i våre hjem og i våre kall i Kirken. Vi må bruke visdom, inspirasjon og dømmekraft for å kunne ta oss av våre familier og utføre våre kall i Kirken, for begge deler er av største

betydning. Vi kan ikke forsømme våre familier, og vi må ikke forsømme våre kall i Kirken.

La oss bygge klokt, uten å ta snarveier, og følge Hans mønster. Da vil Herren, vår bygningsinspektør, kunne si til oss som han sa til Salomo, en bygningsmann i en annen tid: «Jeg har helliget dette huset som du har bygd, så jeg lar mitt navn bo der til evig tid, og mine øyne og mitt hjerte skal være der alle dager» (1. Kongebok 9:3). Da vil vi ha himmelske hjem og evige familier, samtidig som vi blir i stand til også å hjelpe, styrke og velsigne andre familier.

Jeg ber ydmykt og oppriktig om at denne velsignelsen må bli oss alle til del. I Jesu Kristi navn, amen.

NOTE

1. Brev fra Det første presidentskap, 11. febr. 1999. Se *Liabona*, des. 1999, 1.

FAMILIEN

EN ERKLÆRING TIL VERDEN

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP OG DE TOLV APOSTLERS RÅD
I JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRESIDENTSKAP og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.

ALLE MENNESKER – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordske, jordiske og evige identitet og hensikt.

I DEN FØRJORDISKE TILVÆRELSE kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv. Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.

DEN FØRSTE BEFALING Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befaling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt. Vi erklærer videre at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.

VI ERKLÆRER at den måte hvorved jordisk liv blir skapt, er guddommelig forordnet. Vi stadfester livets hellighet og dets betydning i Guds evige plan.

MANN OG HUSTRU har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. «Barn er en gave fra Herren» (Salme 127:3). Foreldre har

en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlige borgere hvor de enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene.

FAMILIEN er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan. Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendiggjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.

VI ADVARER og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelser, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.

VI BER INNTRENGENDE ansvarsbevisste borgere og myndigheter overalt om å fremme tiltak for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELDIGE

